

Rei nostre, que fóreu, com un cuc, el menyspreu del poble,
— ensenyeu-nos a seguir la vostra humilitat salvadora.

Salvador nostre, que donàreu la vida pels germans,
— feu que ens estimem mútuament amb un amor semblant al vostre.

Vós, que quan obríreu els braços a la creu atraguéreu tothom cap a vós,
— reuniu en el vostre Regne tots els fills dispersos pel món.

○ **Parenostre**

○ **Oració**

Jesús, Senyor nostre, germà nostre.

Vós, aquest vespre, abans de començar el camí de la creu, ens heu deixat aquest sagrament del vostre amor,
perquè sigui amb nosaltres per sempre,
perquè ens ompli de la vostra gràcia i la vostra força,
perquè ens transformi i ens ensenyi a viure tal com vós heu viscut.
Ompliu-nos, Senyor Jesús, germà nostre Jesús, de la vida que només vós podeu donar.

Ompliu d'aquesta vida el món sencer, i sobretot ompliu-ne aquells que viuen en el dolor, en la pobresa, en la discriminació, en la soledat, en la injustícia.

Jesús, Senyor nostre, germà nostre, conduïu-nos, a nosaltres i a tots els homes i dones del món, a la vida eterna del vostre Regne.

Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

Amén.

○ **Benedicció i comiat en silenci**

Parròquia de Sant Feliu de Torelló
17 d'abril de 2014

VENIU A VEURE JESÚS

Dijous Sant

Hora Santa

Parròquies de Torelló

○ Introducció

No fa gaire estona érem reunits al voltant de l'altar com els apòstols aquella nit al Cenacle. Allà –ho sentíem a les lectures– Jesús els renta els peus; els vol explicar així el significat de fons de la seva vida, l'únic significat: l'entrega total per amor, fins al final, passi el que passi, donant-ho tot! Només així la vida és nova. Només donant-la sempre per amor. Tota la seva vida ha estat Eucaristia, acció de gràcies, donació. Però ara els parteix el pa i els reparteix el vi, el seu Cos i la seva Sang: perquè la mort que s'acosta serà font de vida, i Jesús restarà present enmig dels seus per sempre. És l'acte suprem d'amor, de donació total que s'estén al llarg de tota la història «fins que torni».

Nosaltres aquí en aquesta estona de pregària, volem tenir ben present aquest moment del comiat de Jesús. Resarem els salms de l'ofici de lectura del Divendres Sant, a dos cors, amb l'antífona abans i després. Després de cada salm i d'un temps de silenci, escoltarem uns punts de l'Exhortació del papa Francesc, «l'Alegria de l'Evangeli», del darrer capítol «Evangelitzadors amb esperit». Que tot ens ajudi a la pregària.

○ Cant d'Entrada

**El vespre abans que a mort fos lliurat,
sabent Jesús el temps arribat,
ell, com ningú mai no hagi estimat,
ens consagrà la seva amistat.**

Va prendre el pa i el va repartir:
és el meu Cos a tots ens va dir;
després passà la copa amb el vi:
la meva Sang, qui en beu viurà
en mi.

Memorial que el Crist ens deixà:
en el seu nom partim aquest pa;
bevem el vi; i aquest breu sopar
té l'abundor del món que vindrà.

El seu nom sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

○ Pregària dels fidels

Adorem el nostre Redemptor, que per nosaltres volgué morir i ser sepultat, per ressuscitar d'entre els morts, i diguem-li:
Senyor, tingueu pietat de nosaltres.

Senyor i Mestre nostre, vós que per nosaltres us féreu obedient fins a la mort i una mort de creu,
— ensenyeu-nos a sotmetre'ns sempre a la voluntat del Pare.

Vós, que sou la nostra vida i volguéreu morir a la creu per destruir la mort i tot el seu poder,
— concediu-nos de morir amb vós al pecat i de ressuscitar a una vida nova.

L'Evangeli ens relata que quan els primers deixebles van sortir a predicar, «el Senyor col·laborava amb ells i confirmava la Paraula» (Mc 16,20). Això també succeeix avui. Se'ns invita a descobrir-lo, a viure'l. Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltará el seu ajut per complir la missió que ens encomana.

276. La seva resurrecció no és quelcom del passat; comporta una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable.

És clar que moltes vegades sembla que Déu no existís: veiem injustícies, maldats, indiferències i crueltats que no cedeixen. Però també és cert que enmig de la foscor sempre comença a brollar quelcom nou, que tard o d'hora produeix un fruit.

En un camp arrasat torna a aparèixer la vida, tossuda i invencible. Hi haurà moltes coses negres, però el bé sempre tendeix a tornar a brollar i a difondre's.

Cada dia en el món reneix la bellesa, que ressuscita transformada a través de les tempestats de la història. Els valors tendeixen sempre a reaparèixer de noves maneres, i de fet l'ésser humà ha renascut molts cops del que semblava irreversible.

Aquesta és la força de la resurrecció i cada evangelitzador és un instrument d'aquest dinamisme.

○ Càntic evangèlic

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

○ Oració (junts)

Senyor Jesús, som aquest vespre davant vostre, perquè volem compartir el vostre camí.

Vós heu fet de la vostra vida sencera una obra d'amor constant;
vós heu fet créixer al vostre voltant totes les llavors de la fe i de l'esperança;
vós ens heu mostrat l'única manera de viure que és veritablement humana;
vós ens heu ensenyat la confiança més plena en Déu, el Pare.

Senyor Jesús, toqueu el nostre cor, doneu-nos la vostra gràcia, salveu-nos, ompliu-nos de la vida que només vós podeu donar.

Us ho demanem amb tot l'agraïment de què som capaços, perquè vós ens ho heu donat tot, i sense vós no podríem fer res. Amén.

○ Salm 2

Ant. Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans contra el Senyor i el seu Messies.

Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles es conjuren en va?

Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Ungit:
«Trenquem els seus lligams!
Traguem-nos el seu jou!»

Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.

Aleshores els parla indignat,
el seu enuig els desconcerta:

«Jo mateix he consagrat el meu rei
a Sió, la meva muntanya santa.»
Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill; avui jo t'he
engendrat.
Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.
Els destrossaràs amb una vara de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»

Per tant, reis, tingueu seny;
repenseu-vos-hi, governants de la terra.
Respecteu el Senyor, sotmeteu-vos-hi,
veniu tremolosos a fer-li homenatge,
no fos cas que s'irrités i anéssiu a la desfeta
si de sobte s'inflamava el seu enuig.
Feliços els qui en ell es refugien!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

*Ant. Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Messies.*

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

264. La primera motivació per evangelitzar és l'amor de Jesús que hem rebut, aquesta experiència de ser salvats per Ell que ens mou a estimar-lo sempre més.

No m'abandonis, Senyor;
Déu meu, no t'allunyis de mi!
Cuita a defensar-me,
Senyor meu, salvador meu!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. Els qui em volen la mort paren els seus llaços.

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

275. En el capítol segon reflexionàvem sobre aquesta falta d'espiritualitat profunda que es tradueix en el pessimisme, el fatalisme, la desconfiança.

Algunes persones no es donen a la missió, perquè creuen que res no pot canviar i llavors per a ells és inútil esforçar-se. Pensen així: «Per què em privaré de les meves comoditats i plaers si no veuré cap resultat important?».

Amb aquesta actitud es torna impossible ser missioners. Aquesta actitud és precisament una excusa maligna per quedar-se tancats en la comoditat, la fluixedat, la tristesa insatisfeta, el buit egoista. Es tracta d'una actitud autodestructiva perquè «l'home no pot viure sense esperança: la seva vida, condemnada a la insignificança, es tornaria insuportable».

Si pensem que les coses no canviaran, recordem que Jesucrist ha triomfat sobre el pecat i la mort i està ple de poder. Jesucrist veritablement viu. D'una altra manera, «si Crist no va ressuscitar, la nostra predicació està buida» (1Co 15,14).

Estic esgotat i desfet,
crido i em planyo amb tota l'ànima.
Senyor meu, els meus anhels són davant teu,
no et passen per alt els meus gemecs.

El cor em palpita, les forces m'abandonen
i s'apaga la llum dels meus ulls.
Amics i veïns s'aparten dels meus mals,
els meus parents es mantenen a distància.

Els qui volen la meva mort paren els llaços,
els qui cerquen de fer-me mal parlen de perdre'm,
tot el dia rumien traïcions.

Però jo faig el sord, no escolto res;
com si fos mut, no obro la boca.
Faig com si no hi sentís,
com si no tingués res a replicar.

Senyor, jo espero en tu;
no em deixaràs sense resposta, Senyor, Déu meu.
Em dic: «Que no puguin alegrar-se'n,
que no cantin victòria, si el peu em fallava.»

Perquè em veig a punt de caure,
no puc oblidar el meu dolor;
confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.

Els enemics que encara viuen són molts,
són legió els qui m'odien sense causa;
els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.

Però quin amor és aquest que no sent la necessitat de parlar de l'ésser estimat, de mostrar-lo, de fer-lo conèixer? Si no sentim l'intens desig de comunicar-lo, necessitem aturar-nos en pregària per demanar-li a Ell que torni a captivar-nos.

Ens cal clamar cada dia, demanar la seva gràcia perquè ens obri el cor fred i sacsegi la nostra vida tèbia i superficial. Posats davant Ell amb el cor obert, deixant que Ell ens contempli, reconeixem aquesta mirada d'amor que va descobrir Natanael el dia que Jesús es va fer present i li va dir: «Quan estaves sota de la figuera, t'he vist» (Jn 1,48).

Que dolç que és estar enfront d'un crucifix, o de genolls davant el Santíssim, i simplement ser davant els seus ulls! Que bé que ens fa deixar que Ell torni a tocar la nostra existència i ens llanci a comunicar la seva vida nova! Llavors, el que passa és que, en definitiva, «el que hem vist i sentit és el que anunciem» (1Jn 1,3).

La millor motivació per decidir-se a comunicar l'Evangeli és contemplar-lo amb amor, és aturar-se en les seves pàgines i llegir-lo amb el cor. Si l'abordem d'aquesta manera, la seva bellesa ens sorprèn, torna a captivar-nos una vegada i una altra.

Per això és urgent recobrar un esperit contemplatiu, que ens permeti redescobrir cada dia que som dipositaris d'un bé que humanitza, que ajuda a portar una vida nova. No hi ha res millor per transmetre als altres.

265. Tota la vida de Jesús, la seva forma de tractar els pobres, els seus gestos, la seva coherència, la seva generositat quotidiana i senzilla, i finalment la seva donació total, tot és preciós i parla a la pròpia vida.

Cada cop que un torna a descobrir-lo, es convenç que això mateix és el que els altres necessiten, encara que no ho reconguin: «El que vosaltres adoreu sense conèixer és el que us vinc a anunciar» (Ac 17,23).

De vegades perdem l'entusiasme per la missió en oblidar que l'Evangeli respon a les necessitats més profundes de les persones, perquè tots hem estat creats per a allò que l'Evangeli ens proposa: l'amistat amb Jesús i l'amor fratern.

Quan s'aconsegueix expressar adequadament i amb bellesa el contingut essencial de l'Evangeli, segurament aquest missatge parlarà a les recerques més fondes dels cors: «El missioner està convençut que existeix ja en les persones i en els pobles, per l'acció de l'Esperit, una espera, encara que sigui inconscient, per conèixer la veritat sobre Déu, sobre l'home, sobre el camí que porta a l'alliberament del pecat i de la mort. L'entusiasme per anunciar a Crist deriva de la convicció de respondre a aquesta esperança».

L'entusiasme evangelitzador es fonamenta en aquesta convicció. Tenim un tresor de vida i d'amor que és el que no pot enganyar, el missatge que no pot manipular ni desil·lusionar. És una resposta que cau en el més profund de l'ésser humà i que pot sostenir-lo i elevar-lo. És la veritat que no passa de moda perquè és capaç de penetrar allí on tot just pot arribar.

La nostra tristesa infinita només es cura amb un infinit amor.

○ Cant

Déu té nom: Ell és sempre amb el seu poble,
solidari dels pobres i oprimits,
consciència i clam en els profetes
fent memòria contra tants oblits.

Quaranta anys pel desert, l'Egipte enrera,
fent camí, l'horitzó verge al davant:
llibertat, que és tot festa en l'assemblea,
terra nova, que el poble va creant.

**Cos sagrat! "Menja i seràs fort".
Calze sant! "Beu la meva sang.
Que jo sóc la Vida, i jo sóc l'Amor".
Oh Senyor, reuneix els homes en l'Amor.**

Jesucrist ens ha estimat, com ningú mai no ha estimat.
Per a la gent de Natzaret, era el fuster i era l'amic.
Amb les mans ha treballat, com fas tu i com faig jo.
Sap el que és, amb la suor, guanyar-se el pa.

○ Salm 38 (37)

Ant. Els qui em volen la mort paren els seus llaços.

No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.
Tinc clavades en mi les teves fletxes,
descarregues damunt meu la teva mà.

Has estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats
que els meus ossos no troben repòs.

Les culpes em cobreixen el cap,
em dobleguen com una càrrega feixuga.
Són tantes les meves nicieses
que se'm tornen repugnants les ferides.

Vaig a tot arreu prostrat i abatut,
estic entristit tot el dia;
em devora una febre ardent
i no em queda en tot el cos res de sa.

El veiem disponible quan deixa que una dona prostituta ungeixi els seus peus (cf. Lc 7,36-50) o quan rep de nit Nicodem (cf. Jn 3,1-15). La donació de Jesús en la creu no és més que la culminació d'aquest estil que va marcar tota la seva existència.

Captivats per aquest model, desitgem integrar-nos a fons en la societat, compartim la vida amb tots, escoltem les seves inquietuds, col·laborem materialment i espiritualment amb ells en les seves necessitats, ens alegrem amb els qui estan alegres, plorem amb els qui ploren i ens comprometem en la construcció d'un món nou, braç a braç amb els altres.

Però no per obligació, no com un pes que ens desgasta, sinó com una opció personal que ens omple d'alegria i ens atorga identitat.

270. De vegades sentim la temptació de ser cristians mantenint una prudent distància de les nafres del Senyor. Però Jesús vol que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent dels altres.

Espera que renunciem a buscar aquestes cobertures personals o comunitàries que ens permeten mantenir-nos a distància del nus de la tempestat humana, perquè acceptem de debò entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres i coneguem la força de la tendresa.

Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament i vivim la intensa experiència de ser poble, l'experiència de pertànyer a un poble.

○ Cant

Jesucrist ens ha estimat com ningú mai no ha estimat.
Pels camins d'aquesta nit ens va guiant com un estel.
Quan partim el Pa sagrat, ens fa do del seu amor:
És el Pa de l'Amistat, el Pa de Déu.

Som temptats de tornar al vell esclavatge:
els vells ídols són dolços d'enyorar...
Car seguir l'Esperit, vol dir tothora
inventar de bell nou, recomençar.

Però el nou pa, el pasta un poble que treballa,
la suor raja alegre si és per tots;
llet i mel regalimarà la terra,
oliveres i palmes treuran brots.

I Jesús ens dirà: "convé que sigui",
i obrirà al cel les branques de la creu,
i els clavells duran sang del seu Calvari
i la vida de tots tindrà aquest preu.

○ Salm 22,2-23 (21)

Ant. **Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.**

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
No véns a salvar-me,
no t'arriba el meu clam.

Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.
I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!

En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.

Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menysprea del poble.
Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
«Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»

Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaries als seus pits;
acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
No t'allunyis, que el perill és a prop
i no tinc qui m'ajudi.

M'envolta un ramat de braus,
m'acorrallen vedells de Basan;
uns lleons que destrossen i rugeixen
baden la boca contra mi.

Tot jo m'escolo com l'aigua,
se'm deslloriguen tots els ossos;
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes.

La meva gola està resseca com terrissa,
la llengua se m'encasta al paladar.
M'ajeus a la pols de la mort.

M'envolta una munió de gossos,
m'encercla un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

Em miren, em contemplen satisfets;
es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.

Però tu, Senyor, no t'allunyis;
força meva, cuita a defensar-me.
Allibera la meva vida de l'espasa,
que no mori entre les grapes del gos;
salva'm de la gola del lleó,
guarda'm de les banyes del brau.
Senyor, m'has escoltat!

Anunciaré el teu nom als meus germans,
et lloaré enmig del poble reunit.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. **Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.**

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

269. Jesús mateix és el model d'aquesta opció evangelitzadora que ens introdueix en el cor del poble. Que bé que ens fa mirar-lo pròxim a tots! Si parlava amb algú, mirava els seus ulls amb una profunda atenció amorosa: «Jesús el va mirar amb afecte» (Mc 10,21).

El veiem accessible quan s'acosta al cec del camí (cf. Mc 10,46-52) i quan menja i beu amb els pecadors (cf. Mc 2,16), sense importar-li que el tractin de golafre i de borratxo (cf. Mt 11,19).